

Účastníci Zimního táboření na Kořenci.

Evidence členů kmene není v takovém pořádku jak by měla být. Doposud odevzdalo přihlášky do kmene pouze 31 Vlků, z toho 17 dospělých a 14 lidiček do 18 let. Ještě stále nás není potřebných 60.

Obsah

MAKRAMÉ - drhání - zkomolené arabské pojmenování ručních prací jejichž základem je vázání různých uzlů. *Pokračování uvnitř čísla.*

Hra Starých vlků	2
Akce Čisté ruce	3
Dračí smyčka 2000	4
Drhání	6
Zimní táboření	8
Jak jsme vynalezly kolo	10

5.2. 2000 (So) - Uzlařská regata - sraz v 8.00 v klubovně. Po skončení závodu přesun na hvězdárnu.

5.2. 13.00 - Hvězdárna, pořad o orientaci podle noční oblohy, pořádaný speciálně pro nás.

6.2. 8.30 - 11.30 - Rukodělné práce v klubovně - ke hře Starých Vlků. viz článek na str. č.2

18. - 20.2. - pravidelný termín kmenové výpravy (vede **Bary**)

11. 3. - XIV. Burza nápadů a materiálů k táborům

- DDM Lužánky.

Hra Starých vlků

A hra se chytila. Úspěšných hráčů je už 22. Zvláštní pochvalu si zaslouží Kuba a Bětka kteří zdolali už dva úkoly a to i přesto, že chodí teprve do první třídy.

Činem, který vás zaujal v poslední době nejvíce je výroba krabice (III. G/3c). Jedenáct z vás už má tento úkol za sebou o dalších čtyřech vím, že na své krabici pracují. Krabice je důležitá, vždyť v ní na schůzky nosíte kousky jelenice, jehly, korálky a jiné potřeby pro výrobu rozet.

Minulé dvě schůzky nám zpříjemnil Petr, když přinesl na jednu schůzku buchty a na druhou lívance a splnil si tak svůj první úkol v této hře (IV.G/6). Na schůzku oddílu Lesní moudrost přinesl zase buchty Mižu. Není to však jeho

první, ale už sedmý úkol který zdárně překonal.

Nejvíce úspěchů tedy zatím dosáhli Starý vlk (JH) a Mižu (LM) se sedmi, Brčomíl, Silva a Katka (všichni ČČ) se šesti zdolanými úkoly.

Stojí za připomínku, že nejhezčí krabice vyrobili Silva, Terka, Katka, Heřka a Kuba. Rozety výborné kvality předvedli Mižu a Bětka. Pěkně zpracované otisky listů přinesla Katka.

Za zvláštní připomínku stojí, že Silva si splnila i pár dalších činů ze Svitku březové kůry a je na nejlepší cestě stát se sagamorem. Dokonce už po večerech pracuje na své šerpě poct.

Činy u kterých zatím nikdo neoznámil jejich úspěšné splnění jsou „krmítka“, „odlitky stop“ a „potápění“. Naopak mezi nejvíce plněné činy patří „kimovka“ se sedmnácti úspěšnými řešiteli, „vazba deníku“ (14) a „výroba krabice“ (11).

Na bazén za potápěním vyrazíme někdy na konci února.

V neděli 6.2.2000 od 8.30 do 11.30 hod. můžou do klubovny přijít všichni kdo si potřebují dokončit nějaký z dřívějšíka rozdělaný úkol jako jsou krabice, rozety, krmítka atd.

Starý Vlk

Akce Čisté ruce aneb Batikování

Jedné krásné lednové soboty, kdy by ani psa ven nevyhnal, jsem byla vyhnána (naštěstí do vyhráté) klubovny s tím, že se pokusím naučit některé odvážlivce batikovat.

Nevěděla jsem do čeho lezu. Pravda v klubovně byl sporák a voda, ale co se týče hrnců to bylo slabší. Naštěstí zasáhl anděl spásy v podobě Dáši, která nejenže obstarala chybějící materiál z vlastních zásob, ale pomohla i s organizací celé akce se slovy: „Vlk to naplánoval a my ženy to uděláme.“

Takže jsme se do toho dali. První várka zájemců přišla kolem deváté hodiny.

Z několika možných způsobů batikování si hromadně zvolili batiku sypanou, což je způsob jednoduchý, bohužel však prostorově a čistotně náročný. Začali jsme tedy sypat na mokrá trička barvy, které byly neustále středem největších bojů. Následné vaření triček v igelitových sáčcích bylo plné očekávání a zvědavosti. Co z toho bude?

Po půlhodině čekání se začalo s postupným vyndáváním našich zázraků.

A bylo se na co dívat. Některým nestačilo jedno triko a tak batikovali všechno na co přišli, takže výsledkem této akce byli děti batikované opravdu až za ušima. Musím říct, že i moje ruce vypadaly podle toho, takže jsem domů jela s rukavicemi po celou dobu nasazenými a doma jsem se vrhla do zuřivého praní všeho možného, jen

aby ta prokletá barva slezla. Myslíte že úspěšně? Ha, ha...

Další várka dobrovolníků přišla v čele s Martinem V., který se ovšem akce radši nezúčastnil.

Tato skupina nebyla jednotná. Jedni chtěli vázat a druzí sypat, což ovšem všechno zkomplikovalo.

Většina z nich batikovala poprvé (možná i naposled), ale učili se výborně. Vytahování triček bylo stejně napínavé jako předtím a výsledky neméně okouzlující. Po uklizení klubovny, (mimočodem, chtělo by to vymalovat) jsme se všichni spokojení a batikování vydali k domovům vstříc koupelnám a pračkám.

Jana Božková

DRAČÍ SMYČKA 2000

- Termín:** sobota 5. února 2000
Kde: CVČ Labyrint - Bohunice, ul. Švermova 12, tramvaj č.8 výstup na zast.Švermova, dál směrem na JZ (od zastávky vás povedou šipky)
Startovné: 20,- Kč za závodníka
S sebou: přezůvky, (jídlo a pití na celý den - dle oddílu)

Kategorie (společně kluci i holky)

N - nejmladší - roč.narození 1991, 1992, 1993

M - mladší - 1988, 1989, 1990

S - starší - 1985, 1986, 1987

R - rádci (junioři) 1982, 1983, 1984

Prestížní soutěž nezapočítávaná do Zelené ligy PTO

O - náčelníci, senioři - 1900 až 1981

Maximální účast: každý oddíl může reprezentovat maximálně 10 (slovy D E S E T) soutěžících v kategoriích N, M, S, R dohromady (dle výběru oddílu)

POZOR!

Pro zpestření zařazujeme i letos tzv. „štafetu“, soutěž, která se běžně váže na podobných soutěžích „u sousedů“, tedy v jiných okresech. Spočívá v tom, že se váže 6 uzlů na 4 uzlovačkách. (Doporučený postup viz popis uzlů). Štafeta bude rovněž vyhodnocena a vítězové odměněni, ale nebude se započítávat do Zelené ligy.

Základní společná pravidla

- uzluje se ve stoje, uzlovací materiál v rukou bez podložky (stůl, zem, vlastní tělo)
- před zahájením uzlování leží uzlovací materiál před závodníkem na stole, závodník stojí čelem ke stolu, ruce u těla
- startuje se na pokyn rozhodčího
- ukončení výkonu viz popis u jednotlivých uzlů, uzel musí vždy zůstat uvázaný do ověření rozhodčím
- každý závodník má pro každý uzel 2 pokusy bezprostředně po sobě, počítá se lepší čas

Vážou se uzly: celkem

N - plochá spojka (ambulanční), lodní smyčka, dračí smyčka 3

M - totěz + škotová spojka, rybářská spojka, zkracovací uzel 6

S - totěz + dřevařská smyčka + štafeta 7

R - totěz poslepu (zavázané oči) + štafeta 7

O - pouze štafeta 7

Technická pravidla vázání jednotlivých uzlů

A - AMBULÁK (PLOCHÁ SPOJKA)

materiál : váže se na třícípém zdravotnickém šátku, pouze kat. N na uzlovačce
začátek : roztažený šátek leží vodorovně na stole
konec : utážený uzel po dopadu na stůl

L - LODNÍ SMYČKA

podmínka : vázaná („omotávaná“, nikoliv nahazovaná)
materiál : váže se pomocnou horolezeckou šňůrou kolem nohy stolu
začátek : materiál leží na stole před soutěžícím ve tvaru ležatého C s oběma konci před soutěžícím
konec : zatažením za delší konec; uzel musí vydržet uvázaný

D - DRAČÍ SMYČKA

podmínka : váže se kolem těla, bez zámku
materiál : horolezecké lano české výroby o průměru 11 (10) mm
začátek : lano leží smotané na stole s volným koncem k závodníkovi
konec : zatažením za delší konec (lano napnuté na předpažení)

Š - ŠKOTOVÁ SPOJKA

podmínka : smyčka musí být tvořena šátkem
materiál : váže se pomocnou horolezecká šňůra na čtyřcípý šátek
začátek : rozložený šátek, uzlák jako u lodní smyčky
konec : utážený uzel po dopadu na stůl

R - RYBÁŘSKÁ SPOJKA

podmínka : volné konce musí být na opačných stranách
materiál : dvě pomocné horolezecké šňůry
začátek : obě šňůry leží rovnoběžně vodorovně před závodníkem
konec : utážený uzel po dopadu na stůl

Z - ZKRACOVACÍ UZEL, tři smyčky

materiál : pomocná horolezecká šňůra
začátek : jako u lodní smyčky
konec : utážený (vyzkoušený tahem) uzel po dopadu na stůl

D - DŘEVAŘSKÁ SMYČKA

podmínka : bez zámku, nejméně dvakrát otočená
materiál : váže se pomocnou horolezeckou šňůrou kolem nohy stolu
začátek : jako u lodní smyčky
konec : jako u lodní smyčky

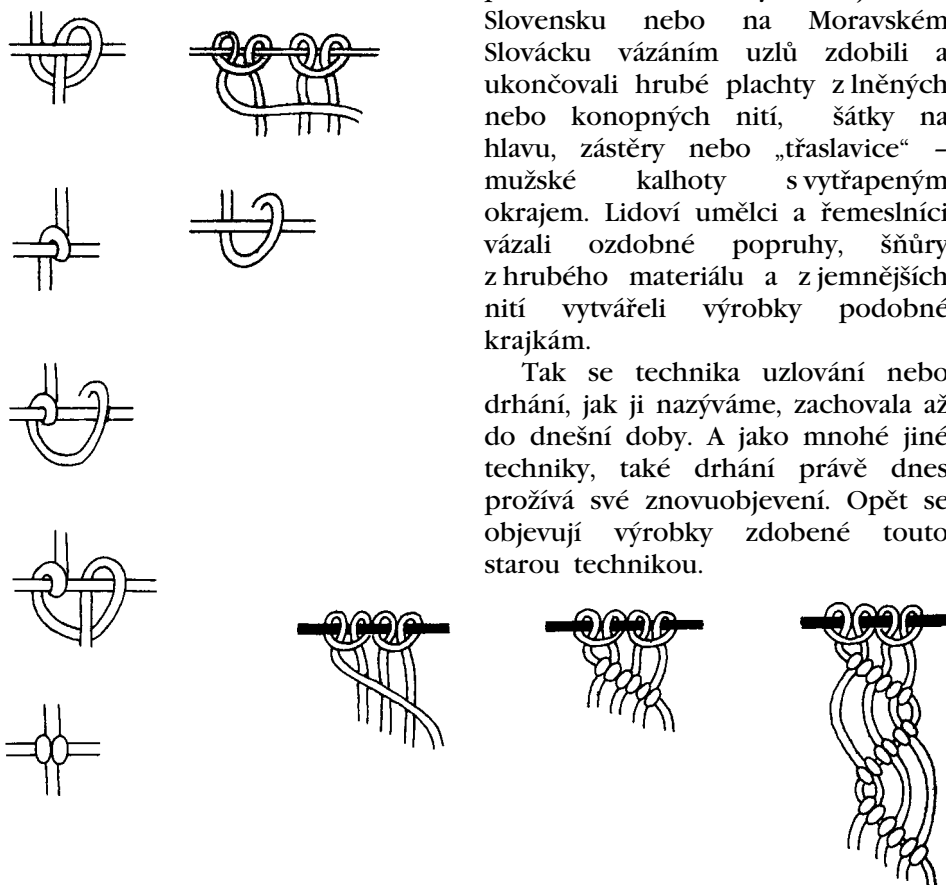
Drhání

Nejstarší technikou zdobení textilu je pravděpodobně vázání uzlů. Jakmile člověk uměl příst vlákno, ať už lněné, konopné, bavlněné, vlněné nebo i z jiného materiálu, třeba z tenkého střívka či spletených kovových vláken, naučil se také vázat uzly různých druhů. Brzy si uvědomil, že vázání dosáhne nejen praktického výsledku spojování jednotlivých dílů oděvu, ale také dekorativního účinku. Nejstarší oděvy se totiž nesešivaly,

ale pouze spojovaly uzly nebo sponami a je jasné, že i v těchto dobách lidé snažili o využití technické nutnosti k ozdobení výrobku. Tak se obyčejný uzel obohatil o nové prvky, stal se výzdobným prvkem. Řazení různých uzlů v řadách nad sebou a vedle sebe vytvářelo volný ornament jednak v místech spojení látky, jednak i na okrajích tkanin.

Rovněž v našem lidovém umění nacházíme příklady podobného použití uzlů. V mnohých krajích na Slovensku nebo na Moravském Slovácku vázáním uzlů zdobili a ukončovali hrubé plachty z lněných nebo konopných nití, šátky na hlavu, zástěry nebo „třaslavice“ – mužské kalhoty s vytrápeným okrajem. Lidoví umělci a řemeslníci vázali ozdobné popruhy, šňůry z hrubého materiálu a z jemnějších nití vytvářeli výrobky podobné krajkám.

Tak se technika uzlování nebo drhání, jak ji nazýváme, zachovala až do dnešní doby. A jako mnohé jiné techniky, také drhání právě dnes prožívá své znovuobjevení. Opět se objevují výrobky zdobené touto starou technikou.

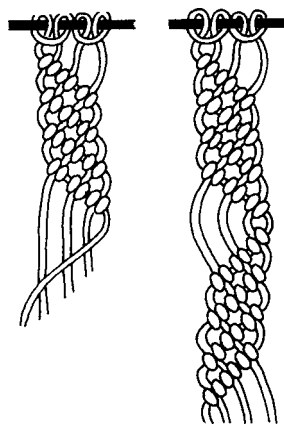
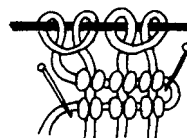
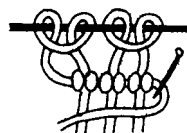
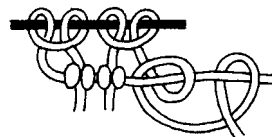
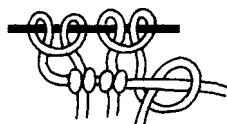
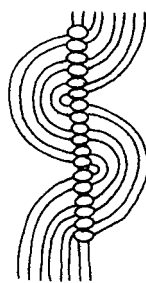
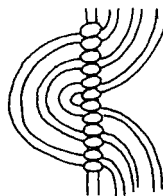
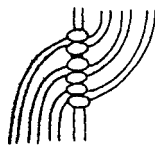
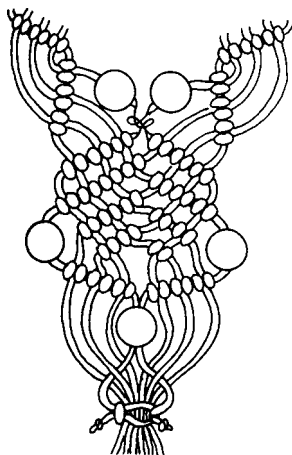
Nadrhat si vlastně můžeme kdeco - od praktických kabel, tašek, mošen, kapsářů, sítí, přes parádní pouzdra, přívěsky, popruhy, pásky do kalhot i na hodinky, ozdobné přívěsky a závěsy jako náhrdelníky, náramky, stínítka, pásy, kabely a kabelky, peněženky, až po zcela nepraktické módní doplňky. Docela zajímavě vypadají také vesty a různé jiné oděvní výstřednosti.

Materiál si volíme podle účelu a funkce zamýšleného výtvaru. Použit můžeme v podstatě také cokoliv nám přijde pod ruku. Na pevnější věci jutu, sisal, kůži, přírodní vlnu, různé motouzky, na křehčí a ozdobnější věcičky se hodí tenčí vlnu, bavlnky, silné nitě, lacetky, stužky a jiné podobné.

Platí tu pravidlo, že čím je materiál lesklejší, tím výrobek nabývá na honosnosti.

Pro začátek je dobré nacvičit si každý druh uzlíku zvlášť na silnějších a kratších špagácích. Teprve po jejich zvládnutí můžeme přikročit k něčemu pokročilejšímu.

Evča S. & Jana B.

ZIMNÍ TÁBOŘENÍ NA KOŘENCI

Ostré poryvy větru mi vhanějí sněhové vločky pod kapuci v níž mám zachumlán celý obličej. Ještě před pár minutama svítilo sluníčko, zato teď se čerti žení. Příšerí venku nabralo žlutou barvu a oblohu zakryla hustá sněhová deka. Než jsem opustil domov, pověděl mi brácha rozradostněně, že přichází konec světa a jestli mu odkážu počítač s hifi věží. Z rádia se totiž dozvěděl, že tam kam jedu je vyhlášen krizový stav. Autobusová doprava je celkově zrušena, silnice lemují desítky nabouraných aut, ve Svitavách vybuchl plyn, spousty

mrtvých atd. Takto potěšen situací dojíždím na nádraží. Ale ouha. Z výše uvedených důvodů se na místo srazu dostavila jen Terka. Další rána nás očekává v Boskovicích. Autobus nám jede až za hodinu a půl. Naštěstí je otevřená vyhřátá čekárna. Než se hodina s hodinou sešla, zazelenalo se to ve dveřích a dovnitř se vedrala spousta lidiček ze 4. oddílu Zeměpisné společnosti.

Přes bráchovo tragické věštění, se bez jakýchkoliv potíží dostáváme do Okrouhlé. Vesnice je celá zavátá sněhem. Mraky uvolnily místo měsíci, jež nám teď svítí na pomyslnou cestu. Metrovými závěsemi se probíjíme metr po metru k tábořišti, na němž už stojí dvě týpí. Zabydlujeme druhé týpko a z důvodu většího počtu lidí, si někteří z nás lehají i do lesa, kde vyrostli dva miniaturní přístřešky z celt. Pro dnešek už toho bylo dost, a tak po tradičním opečení buřta zalézáme do spacáků.

Ostrý mráz nás nutí zůstat dlouho v teplých spacácích. Zvláště mrňata nechtějí opustit své pelíšky. A tak zneužívají své nevinnosti a zkoušejí na nás své kouzelné – proč? – čímž jsou schopni spoustu lidí uvést do rozpaků, ne-li donutit je ke kapitulaci. Pěkně z této situace vybruslil Mižu, když vytřepával ze spacáku malého Trtase se slovy: „Vstávej, musí se jít na ranní píseň“ a on mu na to položil onu záludnou větu: „A proč musím i já?“ na což ho Mižu bez mžiknutí oka usadil: „Protože nejsi dostatečně silný, aby si celé ráno klikoval.“

Jakmile jsme posnídali a nadělali hromady dřeva k topení, mohli jsme se pustit do her. Rozdělili jsme se na čtyři družstva, která mezi sebou svedla bitvu v talířovce, ve sněžném fotbalu, ve vaření oběda a nakonec v intelektuální hře. Jediná Hračka z celého zápolení nic neměla neboť už od rána ji bylo špatně, a tak proležela celý den v týpku. Jen při vaření oběda jsme ji na chvíli krátili čas, avšak nebylo to vždy jen příjemné, neboť Trťas po ní stále poskakoval, žduchal do ní a neustále vykřikoval, že ležet jen kvůli bolesti břicha a hlavy je změkčilost. Mižu chvíli pozoroval jeho dovádění, pak se k němu nahnul a pravil: „Jestli ji budeš stále otravovat, tak způsobím to, že tě taky začne bolet hlavička a budeš si muset lehnout vedle ní.“ A od té chvíle měla pokoj.

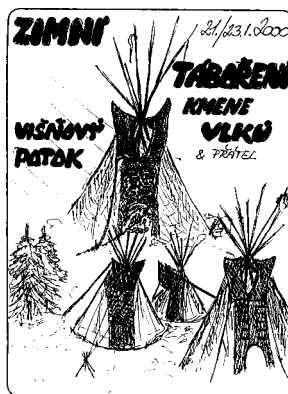
Ještě než se setmělo, donesli jsme si z lesa dříví na noc, já s Petrem zajel do Okrouhlé pro vodu na čaj a potom už jsme z týpek vylezli jen tehdy, když jsme potřebovali na záchod.

Díky třeskuté zimě a pozdnímu vstávání, nám dneska na tábořišti zbyl čas tak akorát sbalit týpí a vše vynést na okraj vsi, kde Kačer zaparkoval auto. Jsme zvědaví, zda autobus pojede, neboť silnice jsou silně zledovatělé a místy zaváté sněhem. Posléze se vratkou jízdou dostáváme bez ujmy na zdraví do Boskovic. Co se nezdařilo řidiči autobusu o to se pokusila ve vlaku Jana na Kobovi. Při sdělávání batohu z horního úložního prostoru ztratila balanc a porouchala se přímo na sedícího Koba. Ten okamžitě

instinktivně schoval obličej do dlaní. Jana však v posledním momentě nabrala rovnováhu, opřela batoh o zem a s klidem pravila: „Neboj Kobo, neohrozím tvůj život.“ Na což jí bylo odpovězeno: „Co život. O ten já se nebojím, ale o brejle.“

Brčomil

JAK JSME VYNALÉZALY KOLO

Ženská, která nedokáže obstarat statek (včetně jeho postavení), je pro praktický život naprosto k ničemu - hlásával můj dědeček, když jsem byla ještě velmi malá. Vzpomínám si, co se vykládalo o mojí babičce - že na své staré Singrovice dokázala ušít i sedlo a boty, že za války vydlabala z kmene stromu necky, že pletla košíky, z lýka koze provaz, z kukuřičného šustí došky na střechu a mj. uměla vařit i cukr, což byla znalost, kterou cukrovarníci platili zlatem. Když jsem pak nastoupila na vysokou školu, neopomněl mě můj otec poučit, že „výzkumný pracovník je sám sobě vším“, takže musí umět v případě nouze opravit i poškozený přístroj a ošetřit případná zranění, která jsou nutným průvodním jevem pokusů.

Tohle všechno mi proběhlo hlavou, když jsem poprvé uslyšela, že kmen Vlků trpí nedostatkem - olivek na celtu - a že (zřejmě podle indiánských tradic) trpělivě hledá dodavatele po celé republice. Můj kamarád Moula (líný jít do obchodu a poučený životem v socialismu, kde víc věcí k dostání nebylo než bylo) si olivky dělal sám - z nábytkářských kolíčků, s pomocí pilníku, kleští a drátu (obr. A, tzv. „drátěná“ varianta) nebo kousků plechu a důlčiku (obr. B, tzv. „plechová“ varianta). Pravda, drát či plech dokázaly po dešti pozvednout jeho maskáčovou celtu na opravdovou batiku rezavými stopami, které po něm zbyly, nicméně - celta byla použitelná a nebyla odsouzena k domácímu vězení, když jel Moula ven (jakožto lesník byl víc venku než doma).

A tak začal výzkumný úkol, o kterém tímto podávám zprávu (jako správně vycepovaný výzkumný pracovník). Řeknete si asi, že Moula výzkum zvládl za nás, tak o co jde, nicméně inovace hýbou světem, takže jsme - z lenosti, neboť rez se špatně pere a vytváří tzv. neřízenou, leč o to trvalejší batiku (a Cilit je sice na vany, ale ne na praní celt) - se pokusily dojít ještě dál.

- 1) **Drát** by teoreticky taky problém nebyl, jenže vývoj jde mílovými kroky a dnes, když už jsou z nerezí málem i vložky do bot, by neměl být problém sehnat nerezový drát. Kupodivu to problém je. Náš největší obchod hutním materiálem, Ferona, nám lakonicky sdělil, že nevede a že výrobce je x kdesi vy. Tam nám řekli, že nerezové dráty dělají od tloušťky 3 mm (což už není drát, nýbrž tenká tyč). Chirana už neexistuje, a tak jsme začaly dumat jiným směrem. Kancelářské sponky se - pokud vím - chovají jako každý jiný drát, čili rezaví. Plastová povrchová vrstva potažených kancelářských sponek nemusí vydržet stáčení kleštěmi a po jejím porušení budeme tam, odkud jsme vyšli - u rezavých celt. A zde se výzkum rozdělil na dvě větve - jedna se zaměřila na sehnání nerezového drátu/nerezových kancelářských sponek/nerezového plechu a posléze na nahrazení nerezí jiným materiálem - třeba dostupnější mědí či hliníkem (o jejích výsledcích zpráva příště). Druhá pak vyšla z revoluční, provokativní otázky - zda je vůbec drát nutný...

2) **Nábytkářské kolíčky** kupodivu nebyly a ani dnes nejsou problém.

Vždycky se dělaly z tvrdého dřeva a ty dnešní se ještě navíc rýhují, takže ještě méně kloužou.

Neboť co je to olivka - olivka je v podstatě zpotvořený knoflík, neboť se přišívá na látku a provléká se dírkou nebo poutkem. (Otázkou, zda by na celtu nestačily knoflíky, ponechme jiným, vypadalo by to jako dezerce z bitevního pole). Knoflík je knoflíkem proto, že má dírky na přišíť.

I vzaly jsme nebozez a vyvrtaly do kolíčku díрку. Tak vznikla tzv. „dírová“ varianta. Zatím jednu, neboť menší nebozez a větší kolíčky jsme neměly a nechtěly jsme oslabit kolíček v kritickém místě a píchnout se nebozezem do dlaně. A položily jsme si zásadní otázku: jak přišíť olivku s jednou dírkou? Možností je několik:

- 1) viz obr. 1. Tato varianta má tu nevýhodu, že se nit na bocích kolíčku při opakovaném protahování dírkou/poutkem ošoupe, až olivka upadne. Nicméně v prvním přiblížení je opakované přišívání olivek pořád lepší než v noci za deště spát pod širákem. V druhém přiblížení lze do boků olivky udělat zářezy (varianta 1a), do kterých se nit schová. Otázkou zůstává, jak moc se olivka tímto zásahem oslabí a zda nezačne v tomto nejvíce namáhaném místě prskat.
- 2) viz obr. 2. Tato alternativa sice přidává jeden pracovní krok (zářez do olivky na zanoření sirky lze provést třeba pilníkem), zvyšuje však odolnost přišíť proti prošoupaní niti. Když olivka po desetiletích používání odpadne a sirka se ztratí, lze ji snadno nahradit (třeba větvičkou - pozn. překl.).
- 3) Alternativa viz obr. 3 se jeví jako nejzdobnější. Není problém záhlubníkem zahloubit otvor nebo pilníčkem vybrousit důlek jako u varianty 2 (viz obr. 3a) a sehnat dostatečně velký korálek. Když však olivka upadne a korálek se ztratí, mohli byste dopadnout jako Jiřík při hledání perel pro Zlatovlásku (o vztazích Vlků k mravencům nemám dostatečné informace, třeba to pro Vás problém nebude).

Srovnání s „drátěnou“ variantou (viz obr. A): pracnost výroby srovnatelná, přičemž „drátěná“ varianta je náročnější na nářadí (jsou zapotřebí kleště a drát na vytvoření spodního, přišívacího oka), náklady u „dírové“ varianty nižší.

Srovnání s „plechovou“ variantou (viz obr. B): pracnost výroby je u „plechové“ varianty vyšší, zato je plech elegantnější, nicméně se rád rozevívá a ztrácí kolíček, takže co do spolehlivosti opět vítězí „dírová“ varianta.

Závěr: tolik teorie. Tyto varianty je totiž třeba vyzkoušet v praxi. Nyní je jen na kmeni, zda bude radši dále vytrvale (a marně) za doprovodu dlouhých litaní o úzkoprofilovém zboží a o neschopnosti českých výrobců shánět (odrazen představou, že by si měl - chraň bůh - něco pořídit prací vlastních rukou). Ani velké množství potřebných olivek nemusí být překážkou. Když totiž každý „dospělý“, kdo se kmitne na úterní schůzce, vezme do ruky nebozez a udělá díрку do několika kolíčků a/nebo zahlubí na několika „surových“ olivkách díрку či udělá zářez nebo sbrousí boky či se snad dokonce uvolí několik olivek vlastnoručně přišít, nebude do letní expedice co řešit. A možná si dokonce někdo u této práce všimne, že když se něco dělá rukama, nenapadá člověka tolik zbytečných slo, zato je mu s ostatními lépe.

Dáša P.

